

ב דירת מישפחת שניצקי שבי רמת-השרון, יש שלושה חדרים. חדר אחד להורים, חדר אחד לבן אורי וחדר אחד לנחשים.

איטוף וגידול נחשים — זהו התחביב של אורי שניצקי בן ה-18. הוא מביא אותם לביתו מחוץ לארץ, מגדל אותם בכלובים מיוחדים שהתקין בביתו, וכמו בכל אסוף, גם מחליף עם אספנים אחרים.

אוסף הנחשים שלו ידוע בין כל חובבי-הנחשים בארץ כאחד הגדולים. אורי עצמו, מיקצוען בתחום הוחלים, מתעסק זה חמש וחצי שנים בתחביבו. כשהייתי בן 12 הלכתי עם חברים לטייל ב"שדה", הוא מספר. "פיתאום צעק אחד הילדים: 'נחש!' ואז כל הילדים ברחו בבהלה. רק אני ניגשתי אליהם, הרמתי אותו מהארץ והתחלתי ללטף אותו."

הנחש מצא חן בעיני, והחלטתי לגדל אותו ולהביא אותו אלי הביתה" אמו ואביו לא שמחו למראה הנחש. אבל ההפצרות של הבן-היחיד עזרו לבסוף, והם הסכימו להכניס את הדייר החדש לביתם.

אורי התחיל להתעניין בטיפול נחשים. "דרושים הרבה ידע ונסיון", הוא מסביר, "זה לא כמו כל חיה אחרת שאפשר להכניס אותה הביתה. אם לא

מופיעה, מת. הוא נפל בעת מילוי תפקידו. אחרי שהיא הצטלמה עם הנחש שלי במסיבת-העיתונאים, היא הבינה משום-מה שאני נותן לה אותו במתנה. המנהל האישי שלה הגיע אלי הביתה כדי לבחור בנחש. בנהרתי לו שאני לא מסכים בשום פנים לתת נחשים מהאוסף שלי. או הוא הציע לי סכום-כסף גדול בתמורה, אבל גם לא לא הסכמתי. אני קשור אליהם, ולא מוכן למכור אותם בעד כל סכום שבעולם."

אחרי שהנחש שלו ערך ביקור בתוככי גופי של צ'צ'ולינה, הוא עבר חישוי וניקוי יסודי. אני לא רוצה להסתבך עם מחלות. שטפתי אותו טוב-טוב."

התשוב שאחרי ההודווגות, שלב הרכבת הנחשים, הוא הקשה ביותר. יש נעיה עם התרבות הנחשים. אחרי שהנחשה מטילה את הביצים, היא מלא נשאת בדרכה, פשוט עיובת אותו ולא נשאת לדגור עליה. הכינים עומדות לברן במשך חודשיים, עד שהן בוקעות. בטבע יש רק 40 אחוז של בוקעות, כי הביצים מרקבות ומעלות עובש. אבל גם כשהנחשים הקטנים יוצאים לאוויר-העולם, עוד לא תמו צרותיהם. הם צריכים להסתדר בטבע לבד. בחורף הם מתים מיד. גם בקיץ

„אחרי שצ'צ'ולינה הופיעה עם הנחש, הוא עבר חישוי!" מספר אורי בן ה-18, בעל הנחש, המגדל בביתו עשרות נחשים ורוחש להם חיבה שאין לה גמול אהבה חוד-צדדית

קשה להם מאוד. רק 10 אחוז מהנחשים שורדים ומגיעים לשלב של נחשים בוגרים. אצלי האחוזים גבוהים יותר, כי יש נמאים יותר טובים מאשר בטבע. כמעט ואין חיות שלבטע שלא רואות לצאצאים שלהם. אפילו העכבר, הנחשב כחיה טיפשה, דואג לצאצאים שלו. לנחש אין קשר עם נחשים אחרים, ולא עם הצאצאים שלו. יש נחשים הטורפים נחשים. אין אצלם מישפחות או קשרים."

יפה לחנוק

ה נחש חיה בודדה. מבחינה זו הוא מאוד פרימיטיבי. הוא נמצא בתחתית הסולם, מבחינת התפתחות.

(המשך בעמוד 42) **שי ברם, צילם: אבי זלדמן**

נחשיחנק חונק עכבר לפני אכילתו 15 עכברושים לארוחה

מהמכון הזואולוגי, ובתמורה הוא נותן להם נחשים.

ההודווגות של הנחשים מתבצעת באביב, או אחרי תרדמת-החורף שלהם. הם מתלפפים אחד סביב השני במשך 10 שעות וכך הם מבצעים את מעשה-האהבה. איברייהמין שלהם נמצאים בנבוכות.

הם מיוחמים רק פעם בשנה, וזה נמשך חודש.

שטיפה אחרי צ'צ'ולינה

כ ל הנחשים שאיתם הצטלמה והופיעה צ'צ'ולינה בארץ היו שייכים לאורי.

הגעתי לסינרמה למסיבת-העיתונאים ביום שנחתה בארץ. מארגן המופע שלה בארץ הוזמן אותי. "התברר שהנחש הקבוע, שאיתו היא

ושעשוע לילדים. כאן יש להם שימוש שונה: ארוחה לנחשים.

ארוחת נחשים

א ורי מדגים כיצד מתבצעת ארוחה שכזו. הוא תופס את העכבר במלקחיים ומקרב אותו אל הנחש. הנחש מריח את העכבר בעזרת הלשון (שם נמצא חוש הריח שלו) ומתנפל עליו. הוא מתפתל סביבו חונק אותו תוך שניות. או מניח אותו הנחש על הריצפה וניגש לראשו של העכבר. "הוא תמיד מתחיל לאכול מהראש", מסביר אורי, "תמיד הוא יבלע את הטרף בכיוון השיער והרגליים, כדי שלא ייתקע לו. זה מדהים לראות איך נחש בעל ראש פיצפון כזה אוכל עכבר הגדול ממנו פי כמה. הוא יכול לעשות את זה, כי הפסת התחתונה שלו אינה מחוברת ללסת העליונה. יש ביניהן מיתר גמיש, היכול להיפתח כ-180 מעלות.

"את הנחשים שלי אני מאכיל גם בארנבות. הם בולעים אותן שלמות. יש לנחשים מיצי-גיכול מאוד חזקים. הם מתכלים את כל החיה, והיא מתפרקת בתוך הגוף שלהם. זה יכול להימשך 10 ימים. רק את הפרווה הם פולטים החוצה.

"האם לא קשה לאוהבי-חיות לחוות בהרג חיות אחרות?" אורי אינו מהסס. הוא כבר נתן לנחשיו לאכול עשרות עכברים, ארנבות, חולדות ואפרוחים, וחזל מלהרגש מזה. "אני לא אהרוג חיות שתסיכך בלי סיבה. אבל אם זה למטרה מסוימת, אז כן. גם הנחש צריך לאכול. אין ברירה. הרי גם בטבע טורף הנחש חיות אחרות. זו דרכו של עולם." הוא מאכיל את הנחשים פעם ב-10 ימים, למרות שנחש יכול לחיות ללא אוכל גם שנה ויותר. ארוחה אצל הנחשים של אורי כוללת 15 חולדות או 50 אפרוחים. "אבל אני מעדיף שלא לתת להם אפרוחים, כי זה לא מספיק מזין."

את הארוחות לחיות הוא מקבל

ארסיים. בארץ רק 25 אחוז מהנחשים הם ארסיים."

אורי טוען שאנשים מפתחים מנחשים בלי סיבה. "יש כנראה עיומה בעניין הזה. למשל, כולם חושבים שהארס של הנחש נמצא בלשון שהוא מוציא החוצה. זה סתם שטויות. לנחש הארסי יש שתי שיני-ארס. השיניים הללו חלולות כמו מזרק. כשהוא פותח את הפה הן מזדקרות החוצה, ובנגייעה של עשירית שניה הנחש מזריק את הארס.

"הנחשים הארסיים צדים ככה את הטרף שלהם. הם ממיתים בארס, ואחרי כך טורפים. הנחשים הלא-ארסיים חונקים את טרפם, ורק כשהוא מת הם טורפים אותו."

בחדר-הנחשים, ליד הכלובים שלהם, עומד עוד כלוב קטן, ובו עכברים לבנים. ככתים רבים משמשות החיות הקטנות הללו כחיות נוי

יודעים כיצד לטפל בנחש, הוא ימות תוך זמן קצר. "התחלתי לקרוא ספרים על הנושא, ולהתניין אצל אנשים המגדלים נחשים. יש בארץ 40 אנשים שמשוגעים לנחשים.

"התחלתי לחפש עוד נחשים בשדות, והייתי מביא הביתה נחשים שמצאתי. בארץ גדלים 37 סוגים של נחשים, וצריך לדעת איוזה נחשים הם ארסיים ואיוזה לא."

לאדם רגיל נראה שכל הנחשים דומים זה לזה. לא כן למי שמכיר אותם מקרוב. אחרי שלמדתי את הנושא ידעתי להבחין ביניהם כמו בין צבועים. כשמכירים אותם טוב, זו לא בעיה לזהות. "רוב הנחשים בעולם הם לא

שניצקי עם צ'צ'ולינה והנחש. לא הסכמתי למכור להו"